

Kamera matkassa

Olen valokuvannut satunnaisesti erilaisia hetkiä ja tapahtumia aina kahdentoista vuoden iästä alkaen. Valokuvaamista en kuitenkaan ole koskaan voinut katsoa harrastukseksi, koska panostukseni siihen ovat olleet hyvin vaatimattomia. Kameroita minulla on ollut muutamia, jotka ovat pääsääntöisesti olleet perusversioita. Kuvauskohteiden valinnassa minua on aina kiehtonut tilanteet ja tapahtumat jotka liittyvät ihmisiin ja luontoon.

Ensimmäinen kamerani oli sen hetken ajan hengen mukainen ”matolaatikko”. Mukavimmat muistot siitä ovat kesäisiltä urheiluleireiltä Sonbystä. Liikkuessani ”matolaatikon” kanssa leirialueella ei kohteista ollut puutetta ja leiriläiset olivat aina halukkaita kuvauksiin. Toista on tänä päivänä, koska suurin osa ihmisistä tuntuu karttelevan kuvauksia. Olisikohan syynä televisiossa usein esitettävät väitteet alkuasukkaiden uskomuksista, että sielu tallentuu kuviin. Tiedä sitä.

Nuoruusvuosilta muistan kuvaustapahtuman joka alkoi eräässä maatalouskoneiden säilytysladossa ja päättyi Porvoon linnamäelle. Käytössä oli Petri-merkkinen järjestelmäkamera ja kohteena kaverit vanhojen maatalouskoneiden ”käyttäjinä”. Ladossa otetut kuvat saivat erityistä hohtoa ladon seinien raoista sisään tulleesta auringonvalosta ja sen toimimisena kuvataustoissa vastavalona. Ladosta siirryimme linnamäelle, jossa kuvakohteina olivat vallihaudat, vanhat puut ja jokivarsi. Kuvia otettiin koko rullallinen, eli pitkälti yli kolmekymmentä kuvaa. Kuvauksen jälkeen kameran omistanut kaverini vei silloisen uuden kameran liikkeeseen ja pyysi vaihtamaan siihen rullan, sekä kehittämään kuvatun rullan. Liikkeen myyjä avasi kameran ja näytti sisällä olleen rullan olevan vielä alussa odottamassa kelautumista eteenpäin. Joten hyvä sessio oli mennyt aivan ketuille. Ajatus ladon seinän raoista tulevasta auringonvalosta jäi kuitenkin mieleeni ja myöhemmin havaitsin ajatuksen olleen käyttökelpoinen, koska parin vuoden kuluttua valtakunnallisen kuvauskilpailun voittajakuvat oli otettu ladossa samalla ajatuksella. No sellaista sattuu.

Vaikka valokuvaaminen on aina kiinnostanut minua, niin siitä huolimatta en koskaan ole oikein paneutunut kuvaustekniikkaan ja kameran käyttöön. Vuosien saatossa kuvat ovat yleensä olleet kuvan ottohetken odotuksia heikompia ja pari kolme kuvaa sadasta on ollut kaikenpuolin hyvin onnistuneita. No ammattikuvaajathan räpsivät kuvia kohteista rulla kaupalla ja niistä valitaan muutama hyvin onnistunut kuva, joten kuva silloin tällöin antaa myös sen mukaisen tuloksen.

Pyrin ottamaan kameran mukaan kalareissuille ja kesäisille retkille saaristoon. Luonnossa minua kiehtoo kukkasien ja luontoäidin muodostamien ”taiteellisten” yksityiskohtien kuvaaminen. Tähän olen ohjautunut ehkä siksi, että maisemakuvauksissa kuvan ottohetken kaunis maisema on usein kadonnut valmiissa kuvassa tasaisen vihreäksi, tai nähty yksityiskohta näkyy latteana pintana.

Nykyisien digitaalikameroiden hyvien makrokuvausominaisuuksien myötä kuvaukseen on tullut uutta hohtoa. Kukkien ja yksityiskohtien kuvaaminen lähietäisyydeltä antaa tarkan lopputuloksen ja kuvaa on helppo analysoida jo kameran näytössä ja uusien lisäkuvien tarve selviää samalla kerralla.